

ΚΕΙΜΕΝΟ: Λυσίας, Ἐπιτάφιος τοῖς Κορινθίων βοηθοῖς, 77-79

Γ1. Δεν ξέρω, βέβαια, γιατί πρέπει να θρηνήσουμε για αυτά. Δεν μας διαφεύγει, βέβαια, της προσοχής ότι είμαστε θνητοί. Συνεπώς, γιατί πρέπει τώρα να στεναχωριόμαστε για αυτά, τα οποία από καιρό περιμένουμε να πάθουμε ή να υποφέρουμε τόσο πολύ για τις συμφορές της φύσης μας, αφού γνωρίζουμε καλά ότι ο θάνατος είναι κοινός και για τους πολύ κακούς και για τους πολύ καλούς; Γιατί, ούτε τους κακούς τους προσπερνά ούτε τους καλούς τους θαυμάζει, αλλά παρέχει τον εαυτό του ίσον σε όλους. Εάν, βέβαια, ήταν δυνατόν για αυτούς που θα διέφευγαν τους πολεμικούς κινδύνους να είναι στο υπόλοιπο μέρος της ζωής τους αθάνατοι, ίσως θα άξιζε στους ζωντανούς να πενθούν τους νεκρούς τους αιώνια. Τώρα, όμως, η φύση είναι κατώτερη και από αρρώστιες και από τα γηρατεία και ο θεός που όρισε με κλήρο τη δική μας μοίρα αναπόφευκτος (η μοίρα μας είναι αναπόφευκτη). Επομένως, ταιριάζει να θεωρούμε πολύ ευτυχισμένους αυτούς, οι οποίοι, αφού κινδύνευσαν υπέρ των πιο μεγάλων και πιο καλών (πραγμάτων), με αυτόν τον τρόπο έχασαν τη ζωή τους χωρίς να εμπιστευθούν τους εαυτούς τους στην τύχη και χωρίς να περιμένουν τον φυσικό θάνατο αλλά να εκλέξουν τον πιο καλό.

Γ2. α. ἄτινα ἢ ἄττα

οὔσι

τόν χείριστον

τοῖς τεθνεῶσι

τῆς αὐτομάτου

Γ2. β. ἴσμεν

λάθοις

προσδοκούντων

ἤχθημεν

παρέσχηκε

Γ3. α. ὄντες: Κατηγορηματική μετοχή

ἄχθεσθαι: Τελικό απαρέμφατο, υποκείμενο του απρόσωπου ρήματος δεῖ (ετεροπροσωπία)

κοινός: Κατηγορούμενο στο θάνατος

πᾶσιν: Δοτική αντικειμενική στο ἴσον

νόσων: Γενική συγκριτική

Γ3. β. Υπόθεση: εἰ μὲν γὰρ οἷόν τε ἦν τοῖς τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ κινδύνους διαφυγοῦσιν ἀθανάτους εἶναι τὸν λοιπὸν χρόνον

Απόδοση: ἄξιον (ἦν) τοῖς ζῶσι τὸν ἅπαντα χρόνον πενθεῖν τοὺς τεθνεῶτας

Ο υποθετικός λόγος δείχνει κάτι αντίθετο του πραγματικού

Υποθετικός λόγος που δείχνει την απλή σκέψη του λέγοντα:

εἰ μὲν γὰρ οἷόν τε εἴη τοῖς τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ κινδύνους διαφυγοῦσιν ἀθανάτους εἶναι τὸν λοιπὸν χρόνον, ἄξιον (ἂν εἴη) τοῖς ζῶσι τὸν ἅπαντα χρόνον πενθεῖν τοὺς τεθνεῶτας

Γ3. γ. ὅτι ὁ θάνατος κοινός καὶ τοῖς χειρίστοις καὶ τοῖς βελτίστοις:

Δευτερεύουσα ονοματική, ειδική πρόταση ως αντικείμενο της μετοχής

ἐπισταμένους. Εισάγεται με τον ειδικό σύνδεσμο ὅτι και εκφέρεται με οριστική (το εννοούμενο ἐστίν), γιατί δείχνει κάτι που θεωρείται πραγματικό.